

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: J. L., zast. Mgr. Petrem Fučíkem, advokátem, se sídlem Purkyňova 2, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2016, č. j. 41 A 17/2015 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 16. 12. 2014, č. j. MBK/2014/DP/180/2014-55, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona dne 5. 4. 2014 v 00:05 hod na pozemní komunikaci mezi obcemi Vanovice a Šebetov jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Toyota RAV 4, reg. zn. X, řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu. Toto bylo zjištěno hlídkou Policie České republiky po provedené dechové zkoušce certifikovaným analyzátozem alkoholu v dechu Dräger 7510 č. ARCK 0146 s naměřenou

hodnotou 0,92 g/kg. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v krvi ve výši 0,24 g/kg alkoholu, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,68 g/kg. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 16.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na deset měsíců, s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Správní orgán prvního stupně shledal, že podle oznámení o přestupku a výpovědi zasahujících policistů spatřila hlídka policie ve složení prap. O. V. a prap. J. B., jedoucí ve služebním vozidle v úseku mezi obcemi Vanovice a Šebetov, v protisměru jedoucí vozidlo tov. zn. Toyota RAV 4, které při míjení zastavilo, zhaslo světla a posléze ve vozidle spatřila řidiče (žalobce), který přesedl na místo spolujezdce, přičemž se opřel o klakson a zatroubil. U žalobce byly následně provedeny dvě dechové zkoušky s pozitivním výsledkem. Žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně tento popis skutkového děje zpochybňoval a uváděl, že vozidlo neřídil, nýbrž v něm pouze seděl. Jím navržený svědci E. Š. a P. K. svým svědectvím toto tvrzení potvrdili, přičemž skutkový děj měl proběhnout tak, že když jel žalobce jako spolujezdec na čtyřkolce řízené svědkem P. K. z oslavy na farmě patřící žalobci, uviděli na silnici stát vozidlo Toyota, u kterého se nacházel svědek E. Š., přičemž vozidlu zřejmě došla nafta. Poté pan Š. společně s panem K. odjeli na čtyřkolce pro naftu na farmu, a žalobce zůstal na místě ve vozidle Toyota. Pak následoval příjezd policejní hlídky a silniční kontrola. Správní orgán prvního stupně verzi skutkového děje předestřenou žalobcem a uvedenými svědky nepovažoval za věrohodnou, jelikož svědci byli zaměstnanci žalobce, což dokládá jejich zájem na výsledku řízení a uvedený popis události se jeví jako nepravděpodobný. Přiklonil se proto k verzi skutkového děje vyplývající z výpovědi policistů, podle níž žalobce vozidlo Toyota řídil.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2015, č. j. JMK 1469/2015, sp. zn. S-JMK 1469/2015/OD/Ša, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se skutkovými i právními závěry učiněnými správním orgánem prvního stupně.

[4] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, v níž namítal, že výpovědi policistů jsou nelogické a obsahují rozpory ohledně vzdálenosti spatření a následného zastavení vozidla žalobce od vozidla hlídky, kdy policisté uváděli rozmezí 50 – 200 m. Žalobce by nadto neměl důvod svoje vozidlo zastavovat, jestliže se protijedoucí vozidlo jako vozidlo policie nijak neidentifikovalo. Žalovaný se dále nezabýval otázkou viditelnosti a zatmavení oken vozidla, která by znemožnila policistům vidět žalobce přesedat na místo spolujezdce. Není také zřejmé, proč byly výpovědi svědků Š. a K. shledány nevěrohodnými. S ohledem na uvedené vady nelze konstatovat, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[5] Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Rozpory výpovědi policistů ohledně vzájemné vzdálenosti vozidel podle krajského soudu nemohly mít vliv na zjištění skutkového stavu věci, jelikož se liší pouze v desítkách metrů a jsou

pokračování

odůvodněny také uplynulou dobou mezi spácháním přestupku a výsledkem. Jedná se přitom pouze o nepřesnost odhadů vzdálenosti učiněných pouhým okem. Jestliže svědek Š. vypověděl, že po příjezdu na místo rozeznal policejní auto podle barevného provedení, mohl je rozeznat také žalobce a zastavit. K otázce zatmavení okenních skel vozidla žalobce krajský soud uvedl, že toto zatmavení se podle žalobce nemělo týkat čelního skla, které je pro otázku vzhledu do vozidla podstatné. Další dokazování soud považoval za nadbytečné.

[6] Krajský soud se zabýval také rozporem mezi výpověďmi policistů a svědků Š. a K. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž lze policistu obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se opak. Výpovědi policistů jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv stíhání žalobce, než prostý výkon služby. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla ani nevěděli, kdo konkrétně je řidičem (jednalo se o služební vůz, který mohl řídit kterýkoli zaměstnanec). Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti ze strany policistů. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Na rozdíl od policistů měl žalobce a jeho zaměstnanci motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činili ve správním řízení, žalobci totiž hrozilo odebrání řidičského oprávnění na dobu až jednoho roku. Jako zásadní zde krajský soud označil skutečnost, že žalobce neuvedl svou verzi, že pouze čekal na své zaměstnance, až se vrátí s palivem do vozidla, již ve chvíli, kdy byl zastaven policejní hlídkou a kdy zasahující policisté prováděli na žalobci dechové zkoušky. S ohledem na výše uvedené krajský soud neshledal žalobu důvodnou.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil postup správních orgánů při zjišťování skutkového stavu. Podle žalobce je zcela vyloučené, aby v místě a čase spáchání údajného přestupku, tj. o půlnoci na neosvětlené pozemní komunikaci, bylo dovnitř vozidla vidět. Nadto připomíná, že okna vozidla byla zatmavena. Za těchto okolností není možné, aby policisté viděli do protijedoucího vozidla na dálku 50 - 200 metrů (tj. v rozmezí, které uváděli), a pozorovali stěžovatele, jak přesedá na sedadlo spolujezdce. Současně je vyloučené, aby žalobce v tomto místě a čase dokázal identifikovat protijedoucí vozidlo jako vozidlo policejní, a to zejména za situace, kdy byl pod vlivem alkoholu, který míru rozlišovacích schopností zásadně snižuje.

[8] K prokázání těchto skutečností by podle žalobce bylo nutné provést další důkazy (např. vyšetřovací pokus, případně znalecký posudek). Není možné se spokojit se svědeckou výpovědí policistů, která je navíc v rozporu s výpověďmi dalších svědků. Za situace, kdy jsou svědecké výpovědi zcela v rozporu, nelze dokazování uzavřít a další návrhy na provedení důkazů odmítnout s poukazem na hospodárnost řízení. Správní orgány i krajský soud tak zcela rezignovaly na jednoznačné, nepochybné prokázání skutkového stavu, jelikož neprovedly důkazy, které žalobce navrhoval, mezi nimi kamerové záznamy pořízené policisty během kontroly.

[9] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku věrohodnosti výpovědí policistů. Stěžovatel je přesvědčen, že policista nemůže být nestranným svědkem,

neboť na výsledku má zcela jistě zájem s ohledem na svoji případnou kárnou odpovědnost za porušení služebních povinností. Pokud se svědectví týká výkonu služby policistů, a pokud by v daném řízení mohlo dojít k prokázání jejich nestandardního či protizákonného postupu, existence kárné odpovědnosti snižuje míru věrohodnosti jejich svědectví. V obecné rovině mohou být policisté také motivováni hodnocením a odměnami v souvislosti s úspěšností postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Výpověď policistů rovněž nemůže obstát v souvislosti s dalšími skutkovými okolnostmi posuzovaného případu. Stěžovatel seděl na místě spolujezdce ve vozidle, které mělo vypnutý motor, a neměl u sebe klíče od vozidla. Navíc byla skla automobilu zatmavena a nebylo vidět dovnitř.

[10] Krajský soud také pochybil, pokud vyhodnotil svědecké výpovědi svědků Š. a K. jako nevěrohodné. Pouhé konstatování, že mají zájem na výsledku sporu, považuje stěžovatel za zcela nedostatečné, neprůkazné a účelové. Stěžovatel rovněž nevidí důvod, proč by měla být jejich verze skutkového děje nepravděpodobná, tj. proč by nemohl na své zaměstnance počkat v autě po dobu, kdy obstarají palivo do auta na čtyřkolce, která je pouze dvoumístná.

[11] Stěžovatel rovněž považuje rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud se nevypořádal s namítanými rozpory mezi důkazy a neodůvodnil, proč považuje výpovědi svědků Š. a K. za nevěrohodné. Krajský soud rovněž nijak neodůvodnil, proč přiznal vyšší důkazní váhu výpovědím policistů než jiným důkazním prostředkům, a proč jiné nepřipustil.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a odkázal přitom na rozhodnutí vydaná ve správním řízení a rozsudek krajského soudu.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, která by v případě důvodnosti byla již sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a

pokračování

smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se výslovně zabýval všemi okruhy žalobních námitek, přičemž je ve všech případech zřejmé, proč tyto námitky nepovažoval za důvodné. Ve vztahu k výpovědím svědků K. a Š. se krajský soud ztotožnil s jejich hodnocením správními orgány a shledal, že oproti policistům, v jejichž případě nebyla shledána žádná okolnost zpochybňující jejich nezaujatost, měli jako zaměstnanci stěžovatele motiv vypovídat v jeho prospěch. Výpověď stěžovatele samotného nadto krajský soud nepovažoval za věrohodnou, jelikož stěžovatel svoji verzi skutkového děje neuváděl již od začátku. Pokud považoval krajský soud tyto výpovědi za nevěrohodné, je logické, že se nezabýval skutečnostmi, které z nich mají vyplývat, jako např. tím, že ve vozidle neměly být klíče od zapalování. Krajský soud se rovněž podrobně zabýval věrohodností výpovědi policistů a z rozsudku je zřejmé, proč považoval důkazní situaci za dostatečnou. Tato námitka proto není důvodná.

[17] Jelikož rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu věci samé. Stěžovatel zde vznáší námitky proti posouzení věrohodnosti a nestrannosti policistů, kteří ve věci podali svědeckou výpověď, a zároveň namítá, že krajský soud nesprávně posoudil věrohodnost svědků Š. a K. Neměly také být provedeny všechny dostupné důkazy, jejichž provedení stěžovatel navrhoval.

[18] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

[19] V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, přičemž jedna se zakládá na svědeckých výpovědích zasahujících policistů, a druhá na výpovědi stěžovatele a jeho zaměstnanců. Uvedená situace není v přestupkovém řízení neobvyklá, jelikož při prokazování některých druhů dopravních přestupků, které jsou objektivně vnímatelné lidským zrakem, jako je například přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, nejsou zpravidla jiné důkazy než výpovědi policistů a obviněného, popř. dalších osob, k dispozici. V takové situaci je klíčové důkladně zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. O takovou situaci jde i v posuzovaném případě, jelikož stěžovatel nepopírá, že byl při policejní kontrole pod vlivem alkoholu, a pro učinění závěru o spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je tedy podstatné pouze posouzení otázky, zda byl řidičem vozidla.

[20] Nejvyšší správní soud si je vědom nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, kde Ústavní soud shledal, že „v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné

státní pravomoci vykonávány“. Tento závěr však není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodnějšího), neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63). Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, a nelze automaticky výpovědi policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků.

[21] Oproti tomu je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Totéž potom může platit i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké či jsou k ní v jistém postavení závislosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30). Takovou závislost může nepochybně založit také vztah zaměstnance a zaměstnavatele.

[22] V posuzovaném případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost policistů. Policisté stěžovatele neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo je jeho řidičem. Ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním či šikanózním jednání policistů. Ani výpovědi stěžovatele a svědka Š. nepopisují jednání policistů jako hrubé či jinak nevhodné. Nebyl tedy zjištěn jiný motiv jednání policistů, než prostý výkon služby. Nelze souhlasit s úvahou stěžovatele, že proti obecné nestrannosti policistů jako svědků svědčí existence jejich kárné odpovědnosti. Z této skutečnosti lze naopak spíše dovozovat větší motivaci vypovídat pravdivě, jelikož v opačném případě se vystavují hrozbě disciplinárního postihu. Rovněž je třeba odmítnout argument, že nestrannost policistů vyvrací motivace odměnami za úspěšné stíhání přestupků. Odhalování přestupků je jedním z úkolů Policie České republiky. Snaha policistů odhalovat přestupky tedy vyplývá z povahy jejich činnosti a nelze jí obecně argumentovat v neprospěch jejich věrohodnosti.

[23] Stěžovatel dále zpochybňuje věrohodnost svědectví policistů s ohledem na okolnosti zastavení vozidla. Policisté podle stěžovatele nemohli do protijedoucího vozidla se zatmavenými skly vidět v noci na neosvětlené silnici na dálku 50 - 200 metrů, a tedy spatřit stěžovatele při přisedání na místo spolujezdce. Vedle toho stěžovatel považuje za vyloučené, aby za těchto podmínek identifikoval vozidlo policie a zastavil, a to zvláště za snížených pozorovacích a rozlišovacích schopností v důsledku vlivu alkoholu.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z úředního záznamu ze dne 5. 4. 2014, který je součástí oznámení o přestupku, ani z výpovědi policistů nevyplývá, že by snad policisté za jízdy na dálku viděli stěžovatele, jak přisedá na sedadlo spolujezdce. Podle úředního záznamu *„Ve vzdálenosti cca 200 metrů od autostrády hlídka spatřila jak v protisměru jede vozidlo. Když hlídka toto vozidlo mýjela, tak vozidlo zastavilo a zhaslo světla. Hlídka zastavila sl. vozidlo na úrovni protijedoucího vozidla, kdy řidič protijedoucího vozidla přelézal na místo spolujezdce. Při tomto se opřel o klakson a zatroubil. V tuto dobu se ve vozidle nikdo jiný nenacházel.“* Totéž uvedl ve své svědecké výpovědi dne 11. 8. 2014 prap. J. B.: *„Vozidlo v protisměru zastavilo, naše služební vozidlo zastavilo na stejné úrovni. Vystoupil*

pokračování

jsem z vozidla, přistupoval k tomu vozidlu a viděl jsem, jak se řidič snaží přelézat na místo spolujezdce, a u toho zatroubil, jak se asi opřel o volant.“. Totéž potvrdil svědek prap. O. V. ve svědecké výpovědi z téhož dne.

[25] Výše uvedené úvahy stěžovatele jsou tedy zavádějící, jelikož policisté podle svých výpovědí i úředního záznamu ze dne 5. 4. 2014 měli stěžovatele při přesezení na místo spolujezdce pozorovat až z bezprostřední blízkosti, nikoliv na vzdálenost 50 - 200 m. Okamžik, kdy policisté stěžovatele při tomto jednání spatřili, je ostatně pro posouzení věci nepodstatný, jelikož podstatné je to, že policisté viděli vozidlo Toyota v pohybu, přičemž ve vozidle se nacházel pouze stěžovatel. Řidičem vozidla tedy mohl být jedině on. K otázce zatmavení skel vozidla nelze než opět konstatovat, že čelní sklo podle fotografií předložených stěžovatelem ve správním řízení zatmaveno nebylo a stěžovatel tuto skutečnost ani v žádném jiném bodě správního či soudního řízení nerozporoval. Tato otázka je tedy pro posouzení věci bezpředmětná a provádění dalšího dokazování k možnosti vzhledu do vozidla prostředky navrhanými stěžovatelem (znalecký posudek, vyšetřovací pokus) by bylo zcela neúčelné.

[26] Co se týče motivace stěžovatele k zastavení svého vozidla, námitky stěžovatele jsou v tomto ohledu čistě spekulativní. Jak konstatoval krajský soud, jestliže byl vozidlo policie schopný za daných podmínek identifikovat svědek Š., mohl tak učinit i stěžovatel, bez ohledu na to, že byl pod vlivem alkoholu.

[27] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že svědci Š. a K. mají jako zaměstnanci stěžovatele s ohledem na postavení závislosti vůči stěžovateli motivaci vypovídat způsobem, který svědčí v jeho prospěch. Ačkoliv sama tato skutečnost není důvodem apriorní nevěrohodnosti jejich výpovědí, v posuzovaném případě je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že stěžovatel svoji verzi, že pouze čekal na své zaměstnance, neuvedl již při zastavení policejní hlídkou, kdy měl podle úředního záznamu pouze uvést, že vozidlo neřídil. Je nepravděpodobné, že by stěžovatel celou věc policistům na místě nevyklíčil a neupozornil je na údajně chybějící klíče k vozidlu nebo prázdnou palivovou nádrž, která by vyloučila závěr, že stěžovatel vozidlo řídil. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu může o nevěrohodnosti výpovědi obviněného přitom svědčit zejména fakt, že svou verzi události neuplatňuje od samého počátku, či dokonce v průběhu doby mění svá tvrzení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 - 49).

[28] Tato okolnost nutně snižuje také věrohodnost výpovědí svědků Š. a K., kteří verzi předestřenou stěžovatelem poprvé v řízení před správním orgánem prvního stupně potvrdili. Nejvyšší správní soud také poukazuje na skutečnost, že svědek Š., který se na místo kontroly za přítomnosti policistů dostavil, obdobně jako stěžovatel o tvrzených skutečnostech vylučujících odpovědnost stěžovatele za přestupek policisty neuvědomil, což vyplývá z jeho vlastní svědecké výpovědi, podle níž měl policistům pouze sdělit, že stěžovatel vozidlo neřídil. Nejvyšší správní soud považuje právě tyto skutečnosti za rozhodující při posouzení věrohodnosti výpovědi stěžovatele a jeho zaměstnanců, které se díky tomu jeví jako účelové.

[29] S ohledem na závěr o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele a svědků Š. a K. nelze také zpochybňovat výpověď policistů s poukazem na to, že žalobce seděl v automobilu,

který měl vypnutý motor, na místě spolujezdce, a neměl u sebe klíče od vozidla, jelikož tyto skutečnosti vyplývají pouze z výpovědí uvedených osob.

[30] Nejvyšší správní soud uvádí, že věrohodnost výpovědi svědka Š. je dále relativizována i rozporem s výpovědí samotného stěžovatele: stěžovatel opakovaně uváděl, že si do vozidla sedl na místo spolujezdce vpředu (např. v protokolu pořízeném správním orgánem prvního stupně dne 25. 6. 2014), svědek Š. naproti tomu dne 11. 8. 2014 vypověděl, že stěžovatel si do vozu nastoupil zleva, tj. na místo řidiče.

[31] Pokud nakonec stěžovatel poukazuje na údajnou existenci kamerového záznamu pořízeného policisty při kontrole, policisté jeho pořízení ve svých svědeckých výpovědích vyloučili a tento není součástí správního spisu. Pořízení kamerového záznamu vyplývá pouze ze svědecké výpovědi stěžovatele, která nebyla správními orgány ani krajským soudem posouzena jako věrohodná. K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že kamerový záznam měl být nadto podle svědecké výpovědi stěžovatele pořizován pouze v momentě, kdy policisté vyzývali stěžovatele, aby je následoval na policejní stanici, tj. v momentě nepodstatném pro předmět řízení.

[32] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a dovodily z něj odpovídající závěry. Ačkoliv je stěžovatel ze spáchání přestupku usvědčen na základě výpovědi policistů, tyto výpovědi neobsahují podstatné rozpory, jsou logicky provázané a v řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost policistů. Výpovědi stěžovatele a svědků Š. a K. nejsou s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem věrohodné. Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobu ze shora uvedených důvodů zamítl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

pokračování

4 As 216/2016 - 38